

ნ ი ა ნ ბ ი

ჩვენ, საეირო დასმარებანი უაშის ოკუპანტებს

დებთარევის ცხელი

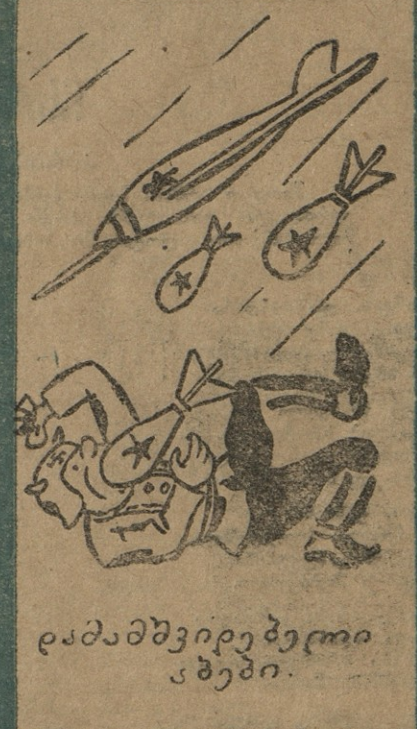
26/1
შხაპები
10

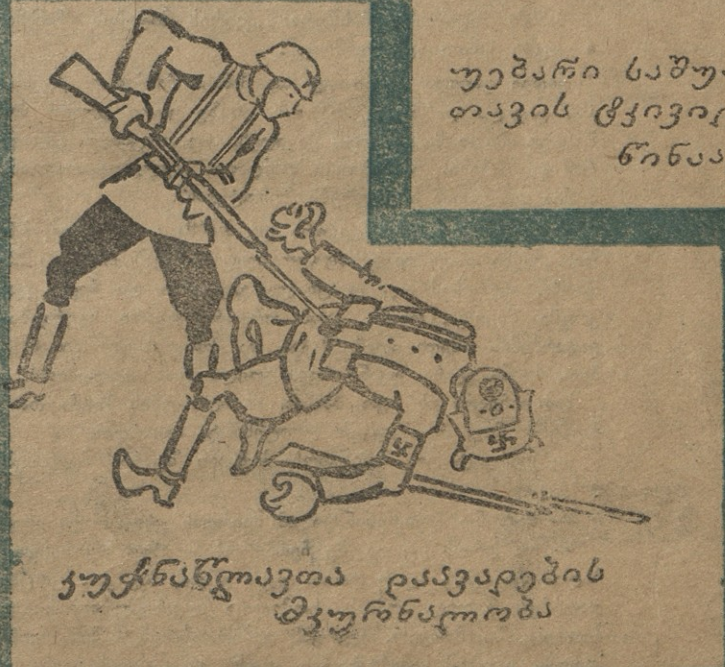
რუსეთის ყინვებში გამბობნი საშუალება

უეზარი საშუალება თავის ცვივირთის წინააღმდეგ

დამამვირე ბელო აშეში.

ჯუჯნანწოვთა დავარების მკურნალობა

მიიძე მასაჟი, როგორც საშუალება მკურნალების წინააღმდეგ

ნახალი გზით

„პიტლერი ცდილობს დაუმბლოს გერმანიის მოსახლეობას ჭკრ-ჩისა და ფეოდოსის დაკარგვის ამბავი“.

ნახ. ლონია

— შენ გენაცვალე, ჩიტუნავ, შენ ხარ ჩვენი ერთადერთი იმედი.

ისრაბი

პარალელი

წითელი არმიის მიერ ჭკრჩისა და ფეოდოსის აღების წინ გერმანიელმა ფაშისტებმა ხმები გაავრცელეს შავ ზღვაში მათ მიერ საბჭოთა ფლოტის მოსპობის შესახებ.

გაზეთებიდან

ერთი კინტო, ლაზლანდარა არხებულა თურმე ძველად, და იმ კინტომ მეგობრებში ერთხელ ხმები გაავრცელა.

სახწაულის მნახველი ვარ, რასაც ვამბობ სწორი არი, ხიდზე მოვლა აღარ გვინდა, ხამუდამოდ დაშრა მტკვარი.

ცეტი იყო, უინანი, ჩხუბიც მქონდა ჩვეულებად, ვერ ვაბედებს გამტყუნება, ან სიტყვისი შებრუნება.

მხოლოდ უთხრეს: მართალია დამშრალია მდინარეო, მაგრამ შენი ბრძანული ხიტყვა ბაგით ვაღმომდინარეო,

რომ სხვა ხალხმაც დაიჯეროს, მადი, დაგვდე ვალადო და ჩვენ თვალწინ მტკვრისა ფხვერზე გაიარე მშრალადო.

— გზუმრობ, პუპუსა—უთხრა კინტომ,— არ მაქვს ჭკუის ქარბიო, სხვამ მოშინჯოს... მე კი ახლახ არც კი გაგვიკარბიო.

ფაშისტების ბაჭი-ბუქმა მომაგონა ეს ამბავი კი ყოფილა ხავსე სიბრძნით ლაზლანდარა კინტომ თავი

თუმც იტრუა, მაგრამ თავი კინტომ როდი მოიტყუა, აქ გამოჩნდა რომ ჭკონია ფაშისტებზე მეტი ჭკუა.

ფაშისტებმა ბაჭი-ბუქით გაავრცელეს ხმები თითქმის ფლოტი მოსპევს ჩვენი... ზღვაში თითქმის ნავიც აღარ იყო.

თითქმის, შიდი, ხადაც გინდა გადათელე ტყე და უანა, თითქმის შავ ზღვის ხანაპირო ნინიას ბაღს დაემგვანა.

მაგრამ მალე ჩამაშარეს... ეწვის ცხვირი აწეული, შავ-შავ-შავად გარბის „მომხპარ ფლოტისაგან“ გაქცეული.

ერთი მრავალთავანი

„27 დეკემბრიდან 2 იანვრამდე ჩვენმა ავიაციამ მოსპო გერმანიის 110 თვითმფრინავი, ხოლო ჩვენ დავკარგეთ 12 თვითმფრინავი. გერმანიელმა ფაშისტებმა ეს დამალეს და ნაცვლად ხმები გაავრცელეს საბჭოთა ავიაციის „უდიდესი ზარალის“ შესახებ“.

გაზეთებიდან

თვითმფრინავები მტრისანი ჩვენს სამტროდ აფრა აშლილნი, ჩვენს შევარდენთა ჭურვთაგან სცივიან პანტა ვაშლივით, კაცს მოხიბლავდა მალლიდან მათ ცვენის „შნო“ და „ლაზათი“ ხუთ დღელამეში მტრის უვაფი ძირს წამოვიდა ასათი. მაგრამ ჰებელსმა ეთერში ჭორის შანგები დაჭქარვა,

რომ თვითმფრინავი ჩვენს ფრონტზე მხოლოდ თორმეტი დაჭქარვა. და ჩვენ კი, თითქმის ასკეცად, რომ გაექვითა ვალეზი, გაგვინადგურა ერთ დაკვრით სულ საჭიერო ძალები. იყეფოს, მისი წუწკუნე ვერ გადალანავს ვალავანს, იყეფოს, თავისი გზა აქვს ჩვენთა მებრძოლთა ქარავანს.

მ — ზა

„ქვირუასი ყუთი“

ჩვენ ხელთ ვიგდეთ ფაშისტებმა „ქვირუასი ყუთი“ სხვა უამრავ დოკუმენტებსა და დროშებს. ვარაუდობენ, რომ ეს ყუთი, რომელშიაც უამრავი რკინის ჯვრები აღმოჩნდა. ყუთის თან ახლდა მომართვა „გაიცხე მოსკოვის აღებისათვის“.

გაზეთებიდან

როცა გერმანელ ფაშისტთა ჯარის შტაბი 13-ში დაბანაკდა ეფრეიტორ ჰანს ბლინკერის ყურადღება და ცნობისმოყვარეობა მიიპყრო ერთმა მოზრდილმა რკინის ყუთმა. ეს მოხდა იმიტომ, რომ ლეიტენანტმა მას უთხრა:

— ეფრეიტორო ბლინკერ, გასსოვდეს, როცა შტაბის მცველებს დააყენებ ხოლმე, განსაკუთრებით ყურადღებით მოექცნენ ამ ყუთს, ეს ძვირფასი ყუთია.

— მესმის, ბატონო ლეიტენანტო—უბასუხა ეფრეიტორმა მოკლედ და დაღუბდა, თუმცა დიდად შეაწუხა ცნობის მოყვარეობამ. ნეტა რა უნდა იყოს იმ ყუთში? ფიქრობდა ეფრეიტორი და ლამეები არ ეძინა. მაგრამ ლეიტენანტს კითხვა ვერ გაუბედა. ფიქრობდა სულ ერთია რომ ვკითხო ადამიანურ პასუხს არ მომცემს, მეტყვის:

— რა შენი ჭკუის საქმეა, შე ბრიყვო? ამიტომ ვერ ვკითხებოდა. მაგრამ ერთხელ მიეცა საშუალება. ეფრეიტორმა ერთ ღამით კარგად „იმუშავა“: ჩამდინივო ოჯახის გაძარცვაში მიიღო მონაწილეობა და თავის ლეიტენანტს კარგი საათი მიართვა საჩუქრად.

ლეიტენანტი იმდენად გაახარა ამ საჩუქარმა, რომ წონასწორობიდან გამოვიდა და, წარმოიდგინეთ, იქამდე დამდაბლდა, ეფრეიტორს ხელი მაგრად ჩამოართვა და უთხრა:

— რაკი შენ ასეთი ერთგულეა გამოიჩინე ჩემდამი, თუ რაიმე დაგვირდეს, ჩემი იმედიც გქონდეს!

— ბატონო ლეიტენანტო,—დაეღრიჯა ეფრეიტორი—თუ ძალიან დიდი საიდუმლოება არ არის, მითხარით რა არის იმ შენ ყუთში, რომლისთვისაც განსაკუთრებული ყურისგდება დაშავა-ლეთ?

— ო, ის ყუთი ძვირფასი ყუთია. შიგ რკინის ჯვრები, მაგრამ ის ჯვრები გაიცემა მოსკოვის აღებისათვის, ასეა ზრძანება, რომელიც თან მოჰყავს ყუთს.

— ამოდენა ჯვრები?

— დაბს, თითო როტას ორმოცდაათი ჯვარი ერგება, როცა მოსკოვს ავიღებთ.

ეფრეიტორს თან გაუხარდა ეს ამბავი, თანაც ეწყინა. ორმოცდაათი ჯვარი ერთ როტაზე ერთი მხრივ ბევრია, მაგრამ მეორე მხრივ ცოტა—იქნებ ამ ორმოცდაათში ის არ მოხდეს, მაშინ ხომ გაბათურდა, იმოდენა ჯვრებიანები იქნებიან მის როტაში და ის კი უჯვროთ რომ დარჩეს, ხომ მასხარადაც აიღეს!

ამ დღის შემდეგ ეფრეიტორი სულ ჯვრებზე ფიქრობდა. დღიურშიც კი შემოიღო. შიგ აღნიშნავდა რამდენად იზრდებოდა შანსები ჯვრის მიღების.

მის როტაში თავიდან 250 კაცი იყო ე. ი. ხუთ კაცში ერთს უნდა რგებოდა ჯვარი, მაგრამ სულ რამდენიმე კვირაში 50 კაცი დააკლდა.

ჰანსმა დღიურში ჩასწერა: „ჯვრის მიღების შანსმა იშტა: 4 კაცზე ერთი ჯვარი მოვა“.

კიდევ გავიდა ერთი კვირა; ჰანსმა ჩასწერა: „ჩვენს როტაში 100 კაციღა დარჩა, ე. ი. ორ კაცზე ერთი ჯვარი მოდის. შე მტკიცე იმედი მაქვს, რომ მივიღებ, თუ ცოცხალი გადავრჩი. მაგრამ გადაარჩენის შანსები კი თანდათან ნაკლებია, რადგან წითელი არმია თანდათან აძლიერებს შემოტევას“.

გავიდა კიდევ ერთი კვირა და ჰანსმა თავის დღიურში ჩასწერა: „ჩვენი დივიზია განადგურებულია, ჩვენს როტაში 25 კაციღა დარჩა, ასე რომ თუ ცოცხალი გადავრჩი და ჩვენი ჯარი მოსკოვში შევიდა, თითო კაცს ორ-ორი ჯვარი გვერგება, მაგრამ გადაარჩენის იმედი აღარ მაქვს და მოსკოვს თანდათან ვშორდებით, ჩვენი ჯარი უკან იხევს ყველა მიმართულებით“.

სამ იანვარს ის იყო ჰანსმა ამოიღო უბის წიგნი და უნდოდა ჩაეწერა შიგ, რომ უკებ ლეიტენანტი მივარდა:

— ეფრეიტორო ბლინკერ!—მოსხენი შტაბის მცველები, უკან ვიბევი! ჩქარა!

— ბატონო ლეიტენანტო ამ ძვირფას ყუთს რაღა ვუყოთ?

— რა დროს ყუთია შე ჩერჩეტო! ის ახლა ძვირფასი კი არა, ჩალის ფასადაც აღარ ღირს: ჯერ ერთი, საექვო ცოცხალი გადაურჩეთ წითელ არმიას, რომელიც ელვისებურად მოგვდებს და მეორეც, შე ბრიყვო, ჯვრებს გვპირდებოდნენ მოსკოვის აღებისათვის, თორემ სამარცხენო უკან გამოქცევისათვის ჯილდოს ვინღა მოგვაქვამდებს!..

გრიგოლ ცეცხლაძე

პარტიზანი: — ადგილი, არამზადებო, ხელები მაღლა!
ფაშისტნი „რაინდები“ — თქვენმა დარტყმამ და თქვენმა ზამთრის სუსხმა იხე დაგვცა, რომ ზეზე ადგილის უნარი უკვე დაგვეკარგა.

ორი კურდღლის მღვაერი

უკვე შუალაშა და იგი ახლანან დაბრუნდა თავის ვილაში, სადაც მას ცერემონიალით შეხვდნენ და ხაწოლ ოთახამდე მიაცილეს.

მარტა დარჩენა ისურვა. ღრმა ფიქრებს მიეცა.

სახეზე მდებარეობა დიეტა.

მან დღეს ერთხელ კიდევ ნახა ფილმი, რომელიც გადაიღეს მისი დაბადების დღის აღსანიშნავად და რომელიც ეწოდება „დღეს მამილოს დაბადების დღე“. ეს ფილმი, როგორც ვახუშტი „პარიზერ ტაგეტკატუნე“ სწერდა „დაუჯდა სახელმწიფო საზოცი ათახი მარტა. იგი გადაღებულია მშვენიერ ავტომობილში, თავის ვილაში და სადღესასწაულს ხუფრასთან“.

ამ წუთებში იგი თავისთავთან გულახდილია და ამბობს ხიმათღებს, რასაც იგი ჩვეული არ არის:

— ახ, ღმერთო ჩემო, ეგ დაუჯერებელია— ეუბნება თავისთავს.— ნუ თუ მართლა იწყება ჩვენი დასახრული? ეგ ყველაფერი ზღაპარს წააგავს. ნუ თუ ჩვენი კეთილი ცხოვრება უნდა გაშქრეს, ვითარცა ვახუშტის თოვლი?.. თოვლი თოვლი ახ, რა საშინელია ეგ სიტყვა! თვალწინ მიდგას აღმოსავლეთის ფრონტი. საშინელი ქვეყანა— საშინელი ზამთრით, სადაც ახიათსობით ითოშებიან და იხილებიან სუსხიან ყინვებში ჩვენი ჯარისკაცები...

მის თვალებში ბორბლებამ იღვდა.

— ეგ შეუძლებელია ომის წაგება ჩვენი ხიკვდილია, ფიზიკურად განადგურება... ჩვენივე ხალხი მოგვსამბოხს, მიწასთან გაგვასწორებს...

ამ დროს იგი თვალს მიამარობს კედელზე დაკიდულ „ფიურერის“ სურათს, რომელიც მას თითქმის შრისხანეთ დასცქერის და ეუბნება:

— ხომ არ დაგვიწყებია, შე ბრატეო, შენა, ვინ იყავ გუშინ და რა ხარ დღეს? ხომ იცი შენი თავი ხელში მიკაცია. ჩემი ბრძანების შეუსრულებლობა — ეს ნიშნავს სამუდამოდ დაემშვიდობო საკუთარ თავს. მას თვალწინ წარმოუდგა ცოცხალი ფიურერის „ამღვრული თვლები, თავხედური გამომეტყველება, თეატრალური მიხვრა-მოხვრა, სახე ჩამოღვარული, შეშლილობისა და მატყუარობის გამომეტყველებით“ — და იგი შიშმა შეიპყრო იმ დავალების გამო, რომელიც მან დღეს მიიღო უშუალოდ მისგან.

— შენ, ეი, ტუტუცო, ხომ გესმის, — მიმართა მას ქვეყნის მბრძანებელმა, — დღესვე განიხილე და ზედადე გამაცანი შენი აზრი ჩვენი ჯარისკაცებისათვის საგაზეთო ქალაქისგან ერზაც თბილი ტანსაცმლის დამზადების შესახებ, ავრეთვე ის ღონისძიებანი, რომლებიც დასახულ უნდა იქნას გამარჯვების შესახებ ჩვენს ჯარში შერეულ რწმენის განსამტკიცებლად.

— მწარედ გაიღიმა, საწოლთან მიბარბაცდა და ტანზე გაუხდელად მკვდარივით დაეშვა.

მეორე დღით იგი თავის საწერ მაგიდას უჯდა და ფიურერისათვის მოხსენებთი ბარათს ამზადებდა.

„საგაზეთო ქალაქი უძველესად საუკეთესო საშუალებად უნდა ჩაითვალოს, რათა მისგან დამზადდეს ჯარისათვის ტანსაცმელი, რომლებიც შეცვლიან საზამთრო თბილ ტანსაცმლებს...“

— ხა, ხა, ხა, — ჩაიხიხითა მან, — ეს ხომ დაცინვაა, დაცინვა თავის თავის მიმართ. — და იგი ხსევ ფიურერის სურათს მიაცქერდა.

— იცი, ქვეყნის მბრძანებელი, — რით უნდა გაგახარო დღეს? — ახალი, სრულიად ახალი გამოგონებით. საგაზეთო ქალაქისგან ერზაც ტანსაცმლის დამზადებასთან ერთად, მე გამოვიგონე ერზაც გაზეთი, რომლისთვისაც გამოვიყენებთ ქალაქის ტანსაცმელებს. მასზე დაებეჭდათ ლოზუნგებს, მიმართვებს, ინსტრუქციებს, ბრძანებებს, ჩვენი პოეტების ლექსებსა და მოთხრობებს. მე კი, როგორც დრამატურგი, დავწერ პიესას. თუ დღემდე ჩემი მიხეობა არავის წაუკითხავს და არც დაუდგამთ, ამის შემდეგ, მე მოვიგებ ვენიოსი დრამატურგის სახელსაც. გაზეთის მკითხველები იქნებიან ძალიან ხევრი, რადგანაც, უნდათ თუ არ უნდათ, მაინც უნდა წაიკითხონ.

იგი წამოდგა და ხარხარით მიმართა შიტლერის სურათს.

— აწაიარად, ჩემო ადოლფ, ჩვენ დავიჭერთ ერთის მაგიერ, ორ კურდღელს. დიახ, დიახ, ორ კურდღელს. თუმცა რომელიც ქვეყანაში ორი კურდღლის დაჭერას შეუძლებლად თვლიან „ორი კურდღლის მდევარი ვერც ერთს დაიჭერსო“. — მაგრამ, ეს ხომ რომელიც ქვეყანაშია და არა ჩვენში.

პროპაგანდის მინისტრი შეხვდა „ფიურერისაკენ“ გაეშურა, რათა მისთვის წარედგინა თავისი სენსაციური გამოგონების შესახებ მოხსენების ბარათი.

„შკლავალი ჩაინლი“

გებელსის ცრუბენტლები თხზავენ ზღაპრებს გერმანელი ოფიცრების მითიურ გმირობის შესახებ. მაგ., 1 იანვარს ბერლინის რადიომ გადისცა. თითქოს აღმოსავლეთის ფრონტზე ერთმა უნტერ-ოფიცრმა, რომლის გვარსაც არ ამბობენ, რუსეთის 42 ტანკი უკუაქცია და ექვსი მანქანა გაახადგურა.

გაზეთებიდან

რად არ ამბობთ რომელია, ზუმბერაში იგი გმირი, ვინაც თურმე ჩაინლია ხაქმე ეხდენ გასაკვირი? მე თვით ავწერ მის გმირობას მწამს, იბრძოდა იგი მარტოდ, თუმც ვერ გეტყვით გვარსა და სახელს. მინდა იგი დაგინატოთ:

უსახელლო იგი „გმირი“, „გმირი“ ნათელ შარავანდით. თხრილში წითელარმიელმა ერთხელ ნახა როგორც ლანდი. იჯდა ობოლად, მოწყენილად, გაბურძვნილი ცისფერთვალა, წინ ბერანგი დაუფინა, ზედ მკბენარნი დიდხანს თვალა.

ვაიხედა შემდეგ ირგვლივ, არცინ იყო იმის გარდა... ო, ამ წუთში მართლაც იგი გაშმაგებულ აფთარს ჰგავდა.

და დაშკივდა „ბრძოლის ველზე“: „თუმც ბევრი ხართ, არ მაქვს შიში... დე დამფლითეთ, თუ ვერ შევძელ გაგისწორით ანგარიში“.

შეებრძოლა რიხით, მაგრად... მწვირიანი, გაფოფრილი, ზოგ იმთავის ქუსლი დაშკარა, და გასრისა ზოგი ფრჩხილით.

ამ დროს წითელარმიელი დაინახა თოვით ხელში, გახრილდა როგორც გველი, დაეკარგა ბრძოლის ეშვი.

წამს დასტოვა „ბრძოლის ველი“, (ეს ბერანგი იყო მისი, დაწინწკლული მკბენარების მოთლისფრო ბინძური სისხლით).

მას სირბილით ცოტა ევლო, ტყვია მოხვდა „უძლეველსა“. და უცნობი „გმირი“ იგი, ხადაც თოვლში დაიფხა...

სანდრო იული
დ. გაიჩილაქა

ორი პეიზაჟი

ნახ .ი. კროტკოვისა

„ზამთრის ომში გამარჯვებას თუ აღწევს, გინც უჩუქოს დაუფლანკლო თხილამურებით მოძრაობისა და ბრძოლის ხელოვნებას“.

(პრაგდა“)

I.
კოლმეურნის შვილი არის მკვიანი და მარდი გიგა, გუნდაობის ტრფიალია, უყვარს თოვლი, უყვარს ცივა. ომობიას თამაშობა მეტისმეტად მას იტაცებს;

მოაგროვებს თავის ტოლებს აკეთებენ თოვლას კაცებს.

თოვლის კაცებს სვასტიკებით ამსგავსებენ ფაშისტ ჯარებს, — დადებებიან შორი-ახლოს დაუშენენ თოვლ-ყუმბარებს.

II.

თოთხმეტი წლის ბიჭი გახდა, არ ესუმროთ ახლა გიგას! იგი მეთხილამურეა, არ კადრულობს ბავშვურ ცივას.

ის პირველი სპორტსმენია არ გაუშვებს არვის წინა, ცხრაწუაროდან ბორჯომ-პარკში თხილამურით ჩაირბინა.

III.

ეს კი გიგა ლომგულიძე წითელარმიელი არი, სამამულლო ომში იბრძვის მამაცია, უშიშარი.

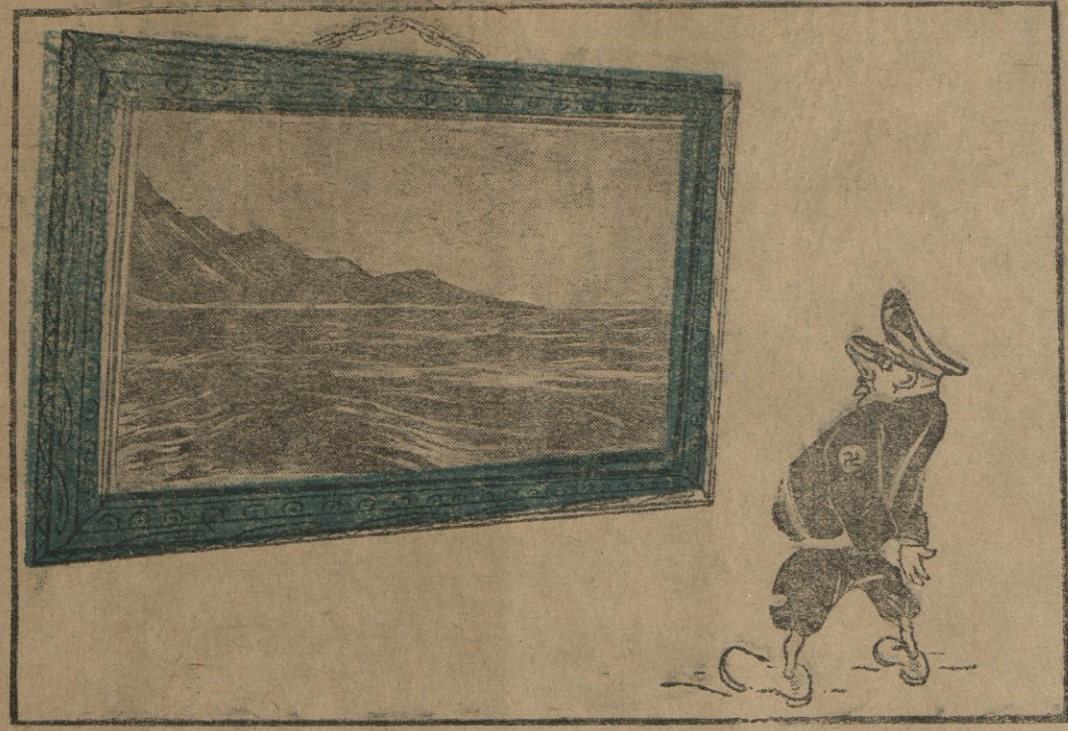
თხილამურით შეტევის დროს გიგამ თავი ისახელა.

ფაშისტების სიმაგრენი აფეთქა, გადათელა.

და მთავრობამ როს მამაცებს ორდენები დაურიგა, გმირთა შორის პირველ რიგში ლომგულიძე იყო გიგა.

პირიხალი

აზოვის ზღვისა სურათს — აივაზოვის ნახატს, უცქერდა ფაშისტი და ეწადა თვით ზღვის ნახვაც.

მოვიდა მართლაც, სურდა დატკობა მისი ცქერით და ჩვენ ვუჩვენეთ უმალ ზღვაც და იმისი ფსკერიც.

შემოკრული „სინაო“,
როგორ წავიდა შინაო

ნახ. ნ. ვაძბალასკისა

მაცისტებმა სთქვეს: გვეშველა
ჭერჩში დავიდეთ ბინაო,
ბლომად გვექნება სიმდიდრე
თევზი, მალანი—რკინაო,

ამ უკვდავების მნახველებს
რალა წაგვიყვანს შინაო?
წითელმა ჯარმა, ეს ზრახვა
სხვაგვარად აუხდინაო:

დაჩეჩქვა, ცხვირი უნაქა,
ჭურგს ბოლი ააღინაო,
მისდევს, მისძახის:—ცოცხალი
ველარ წამიხვალ შინაო.

„ესპანეთის „ცისფერი დივიზია“ უკვე რვა ათასი კაცი დაჰკარგა“ გაზეთებიდან

ნახ. დონიხა

— რატომ ჰქვიან ჩვენს დივიზიას „ცისფერი დივიზია“?
— ალბად მიტომ, რომ „ცისათვის“ ვართ გაჩენილი: წითელ არმიელები მიწაზე აღარ გვაყენებენ.

კეაყოფილი

„ამას წინათ ქალაქ ბერლინის ანპალტის ვაგზალში ქალების დიდი ჯგუფი შეეცადა ხელი შეეშალა აღმოსავლეთის ფრონტზე ორი სამხედრო ეშელონის გაგზავნისათვის. ქალები ორთქლმაგვლების წინ რელსებზე გაწვენ პოლიციამ და უხადარმებმა ქალთა ჯგუფი ვერ გარეკეს. გამოიწვიეს „სს“ რაზმი, რომელმაც ტყვიამფრქვევი დაუშინა ქალებს“.

ნახ. დონიხა

ამ ქალს სიმშობისაგან თვალები უბრწყინავს. მას ხარბად ეძივრის ფაშისტი — კამეჩი — „სს“ რაზმის წევრი და ცუნტესა — ფრაუ, წავიდეთ საგრილობელ პუნქტში!
ქალი ერთს შეუკურთხებს და მიდის.
— ფრაუ, წავიდეთ მეთქი, საგრილობელ პუნქტში ჩვენი არმიის დანაკლისის შესავსებად...

ქალი კიდევ შეუბღვერს „სს“-ელ კამეჩს. მან არმიას უკვე მოსცა შევსება საკუთარი ქმრის სახით და ის ქმარი ახლა უნივერსიტეტშია. უნივერსიტეტი, გერმანელ მეომართა ცოლებისა და საცოლოთა აზრით, არის აღმოსავლეთის ფრონტი. ყოველ შემთხვევაში, მათი მოთხოვნები ქმრების მიმართ ისეთია, თითქოს ისინი უნივერსიტეტში იმყოფებოდნენ და არა ფრონტზე.

თუმცა ქალებს ჰქონდათ ერთგვარი საფუძველი ამისათვის: ქმრები მათ უგზავნიდნენ: საფრანგეთიდან — დუხებსა და ოდეკოლონებს, ჰოლანდიიდან — ყველს, საბერძნეთიდან — ზეთის ხილს და ასე შემდეგ. ამის შემდეგ „რაინდები“ აღმოსავლეთის უნივერსიტეტისაკენ გამოემგზავრნენ.

გერტრუდამ მაშინვე მისწერა ქმარს: „გამომიგზავნე პალტო, ბოტები და სამაჯური“. ჩვენ არ ვიცით, მიიღო თუ არა მან ეს ნობათი. ცნობილია მხოლოდ, რომ გერტრუდებს ძალიან გაუჭირდათ, ვინაიდან გერმანიაში ერთობ გაძვირდა კატისა და ვირთხის ხორცი. წერილებიდან სჩანს, რომ გერტრუდებს ცოცხებიც კი ენატრებათ. ნეიკოპენიდან ცოლი სწერს ჯარისკაც კაპტეფერს:

„ცოცხი დაიატაქის ჩვარი მივიღეთ. ძალიან გვესიამოვნა“...
ჯარისკაც კოსტერს სწერს ცოლი გერნიდან (ახენის ახლო): „ძალიან ვთხოვ — გამომიგზავნო თოკი... აქ იგი არ იშოვება“.
საინტერესოა, რათ უნდა თოკი? იქნებ — კატების ჩამოსაკიდებლად, რომ უფრო კარგად გაატყავონ?!

აი, სანამდე მიიყვანეს ჰიტლერ-პერინგებმა გერმანია! ქალები „რაინდებს“ მოუწოდებენ — იბრძოლონ ცოცხებისა და ატაკის საწმენდი ჩვრებისათვის!

ალ. მალულარია

ლოლიქის ფარგლებში

ნახ. გ. ლომიძისა

— საკვირველია, რატომ არ დაგვაჯილდოვა ჩვენმა სარდლობამ. ნუ თუ ვერ გაიგო რა ძნელად ვიღებდით საბჭოთა ქალაქებს!
— იმიტომ, რომ მან გაიგო მეორე.
— რა?
— ის, რომ ძნელად აღებულ ქალაქებს ადვილად გვატოვებინებენ.

— მოიერიშეთა რაზმში უღონას არაფერი ხელობია: სულ ქალებზე ვართ მიმაგრებული — ხან მოსახლეობის გამრავლებისა და ხან ამოწვევების მიზნით.

1. გერმანელმა ფაშისტებმა გამოაცხადეს ბრძოლას ვაჩერებთ, რადგან რუსეთის მკაცრი ზამთრის გამო მოძრაობა შეუძლებელია.

2. მაგრამ წითელმა არმიამ აიძულა ფაშისტები ეს თეორია უარყოთ: ისინი ამოძრავდნენ.

ქ ა თ ა მ ი

გერმანელ ფაშისტებს სოფლის ახლოს დაებნაკათ. ღრმა მიწურში მოწყობილი შტაბში რკინის ლუმელი ლულუნებდა. მას გარს შემოსტომოდნენ ევროპის უზრგოდან გერმანელთა ახლად გადმოსროლილი დივიზიის შტაბის ოფიცრები, რომელთაც ჯერ არ ჰქონდათ ნაწენვეი აღმოსავლეთის ფრონტის სიტუაციე და შესაფომდნენ.

ჯგარიც კი სანატრელი გეჭნებათ. აი მამინ გაჩვენებთ მეთქი, ხა, ხა, ხა! შტაბში მოხარბული ქათამი შემოიტანა გაქიმულმა ახმამმა ჯარისკაცმა. მას აღულებული სამოვრით შემოპყვა მეორე ახმახი. უკან საინების ჩხრილით მოდიოდა კიდევ მესამე ხოლო, მეოთხე ახმახს კონიაკის ბოთლები მოპქონდა. სანახაობა წუთში შეიცვალა „ბატონ ოფიცრებს“ მსუნაგ ტუჩებზე ნერწყვი მოადგათ, ლაყენბერგს თვალები აუცეცდა. მან ხელები მოფშენიდა და აღტაცებით შესძახა:

— მაშ თქვენ იმ აზრისა ბრძანდებით ჰერ ლაყენბერგ, რომ მოსკოვის აღეზა უკვე უღავია?—შეკითხა ფარული ირონიით მაიორი ღრინენბერგი გაფხორილ პოლკოვნიკს.

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— უღავოდ—იმ აზრისა ვარ, რადგან თვით ფიურერი სხვა აზრისა არ არის.

— გახლავთ ჰერ.

— კი მაგრამ ფიურერი ხომ იცის თუ როგორ ჰყინავს ახლა აქ? ჩვენი ტანკები გათოშილია, ჩვენს არმიას სითბო უნდა და...

— გოკი?

— მოითმანეთ, მოითმინეთ ჰერ მაიორ, თქვენ მადნე აზრები გებადებათ, რაც საეჭვოდ ხდის თქვენს სრულფასოვან არიელობას. თქვენ ამბობთ, რომ ჩვენს არმიას სითბო უნდა?

— აი, ყოჩაღ. ეს მესმის, მარტო ამითაც ხომ საკმარისია იგრძნოთ ჩვენი გამარჯვება ჰერ ღრინენბერგს ხელავთ, რა სიმდიდრეა? ასეთ ვახშამს ევროპაში ვერ იშოვით, თუნდ ხუთიათასი მარკა დახარჯოთ. ნახეთ რა დედალია და! მე ვუყურე როცა არტურმა ეს ქათამი ერთ დედაბერს წაართვა. წარმოიდგინეთ იმ სლავიანი დედაკაცის თავხედობა: უარს ეუბნებოდა, ხელიც კი წაატანა, არ მოგცემო. მაშინ, არტურმა, როგორც ეს არიელს შეეფერება, იშმშვლა ფინური დანა და იმ დედაბერს ცალი ხელი გაავდებინა. მეორე დაკვრით კი—ქათამს წააჭრა თავი. ერთომ საინტერესო სანახავი იყო: აქეთ ქათამი ფართხალობს, იქით—დედაბერი. მე უყურებდი და ფიქრობდი: სწორედ ასე ფართხალობს წითელი არმია მეთქი, კიდევ ცოტა ხანიც და ის აღარ იჭნება მეთქი,—ხომ სწორი შედარებაა ბატონო ოფიცრებო, ხა? ხა, ხა, ხა, ხა!

— დიან, ამ მკაცრ ზამთარში სითბო უნდა.

— ამ სიტყვებზე ლაყენბერგმა კონიაკი დაასხა და კვლავ „ბატონ ოფიცრებს“ მიუბრუნდა.

— მერე ვინ უშლის, ვანა ახლა ამ ბლინდაუში არ თბილა?

— აბა მაშ დაეიწყეთ ბატონო ოფიცრებო! მაიორ ღრინენბერგ, ეს თქვენი პესიმისმის გაქარწყლებისა იყო! გწამდეთ, რომ საქმე ისე გამოვა, როგორც ჩემი მხატვრული შედარებით დაგინატეთ, ესე იგი, წითელი არმია ფართხალებს გესმით თუ არა? მაშ შეგსვით.

— აქ კი თბილა, მაგრამ გარეთ...

ლაყენბერგმა ის იყო ასწია ქიქა, რომ აფეთქების გუგუნით შერყული ჰაერი შეიჭრა ბლინდაუში, თითქოს ცა დაეცა მიწას, ან მთა-მთას დაეტაკაო. გუგუნე განმეორდა. მას ტყვიამფრქვევის კაკანი შეუერთდა, თვითმფრინავების მოტორების ზრიალი, ტანკების გრუნხუნი, შახანების ტყვიების ზული—თავზარდამცემ სიმფონიად შეერთებული ახლოგდებოდა, აფეთქებული ნაღმები და ყუმბარები ახანზარებდნენ მიწას. „ბატონი ოფიცრები“ გაქვავდნენ. ლაყენბერგს პირთან მიტანილი ჰქია გაუშეშდა—უტბად შემოვარდა ახმახი არტური და ცახცახით მოახსენა:

— გარეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— წითელი არმია, წითელი არმია, ხა, ხა, ხა, ხა... აკი ვამბობ, თქვენ სრულფასოვანი არიელი არა ხართ მეთქი,—სადღაა წითელი არმია? მას რომ ბრძოლა შექმლოს ვანა მოსკოვი და ღრინენბერგი რკალში გვეყოლებოდა? ან როსტოვი, ჰერზი, ფეოდოსია, კალინინი და სხვა მრავალი ქალაქი ჩვენ გვეჭირებოდა?—არა, ჩემო კარგო, თქვენ მართალია, ჩვენზე აღრე ხართ ამ ფრონტზე გადმოყვანილი მაგრამ აქაური ამბები მიხივ არ გცოდნიათ. აქ კი—იციოთ რა მოხდა?

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

— ღრეთ ნუ გაბრძანდებით, რა გეჩქარებათ? მოთბეს და მაშინ, კი მოგეცათ, კარგად და თბილად მოვეწყობით მოსკოვში. ახლა კი რალა გვეჩქარება?

— ღმერთო ჩემო, აი, ვახშამიც. მოხარბული ქათამი, რუსული სამოვარი, თეთრი აჭრე, კონიაკი... ლორიც ხომ არის არტურ?—მიუბრუნდა იგი შხარულს.

ფარსადანი

ფაშისტების 12 მცნება

ჩვენს გაზეთებში გამოქვეყნდა ცნობა: „ბერლინის ბათალიონის შტაბის ხელში ჩაგდების დროს ხელთ ეივდეთ დოკუმენტი, რომელიც ბიბლიურ სახელწოდებას: „ზამთრის კამპანიის 12 მცნება“ იმ „12 მცნებაში“ სხვათაშორის გვთხვამლობთ: 1) „მოძრაობა საუკეთესო საშუალებაა სიცოცხლისა გან თავდაცვისათვის“; 2) „უმჯობესია გეცვას რამდენიმე თხელი ტანისაშორის ერთმანეთზე გადაცმული, ვინემ ერთი-სტელი; 3) „გაზეთის ქაღალდი არის საუკეთესო შეშველელი, საზამთრო ტანსაცმლის უქონლობისას“.

ნახ. ა. გაბაშვილისა

ფაშისტი ოფიცერი (უაქვეთულო ჯარისკაცებს) — შეჩერდით! ხად გარბიხართ, თქვე ძაღლის... ჯარისკაცები—ჩვენ ვმოქმედებთ „12 მცნების“ თანახმად, რათა თავი დავიცვათ!

ფაშისტი ოფიცერი — ეს რა ჩავიცვამთ, თქვე სალახანებო? ბალერიანებს დამსგავსებხართ! ჯარისკაცი — ჩვენ ვიქცევით „12 მცნების“ თანახმად, რათა ვავთბეთ.

— რას დამცინი? სულ ტიტვლად ყოფნას ქაღალდის ტანსაცმლის ჩაცმა მაინც სჯობია!
— არა მე იმაზე კი არ ვიცინი, რომ შენ გაზეთების ტანსაცმელი ჩაიცვი, მე ის მაცინებს, რომ „შაილ ჰიტლერი!“—შენს შარვალზე ცოტა უხერხულ ადგილას მოხვედრია!